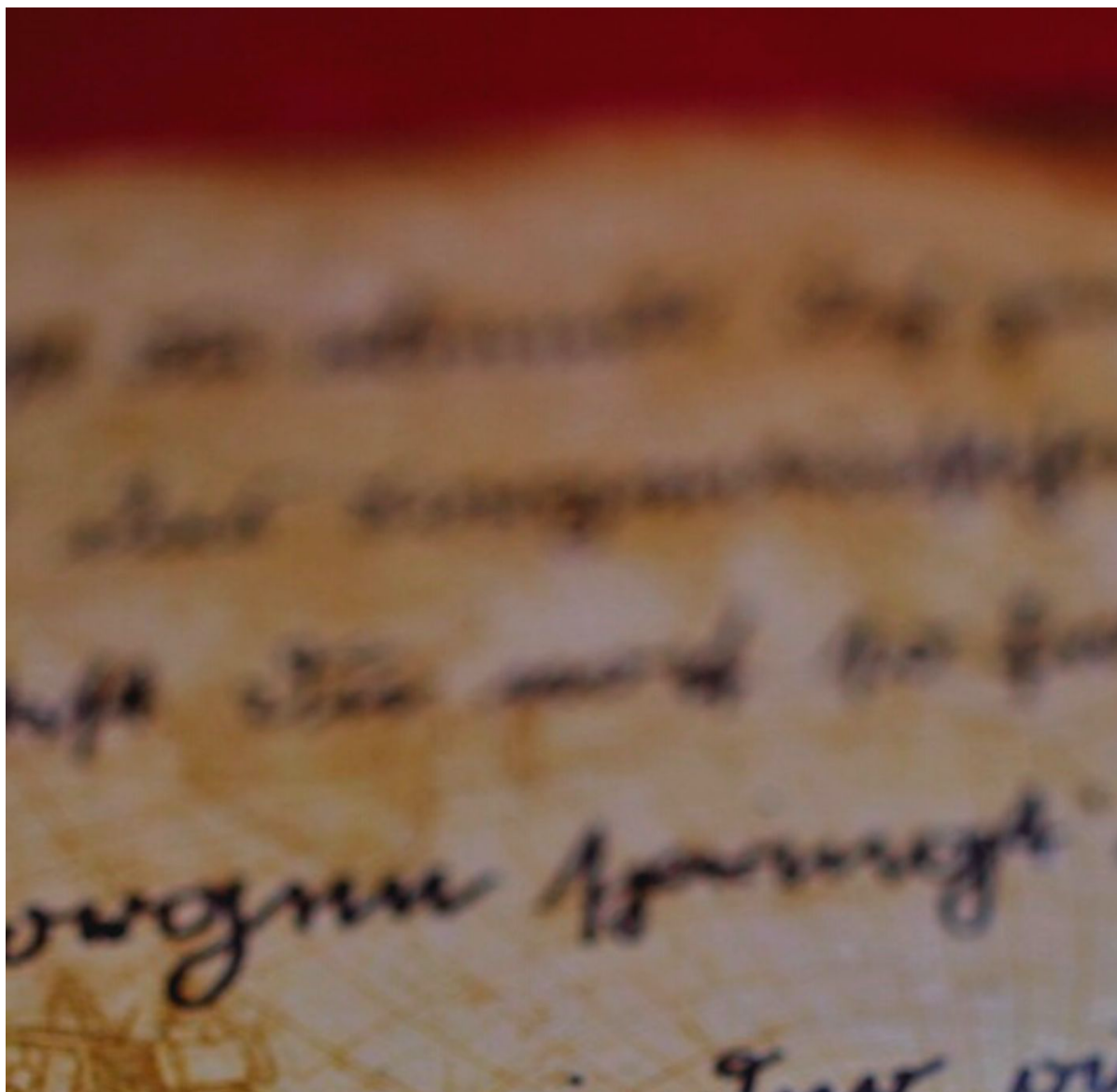

JAG GLÖMMER ALDRIG DEN SOMMAREN

Sommarmystik

KRISTINA SUOMELA BJÖRKLUND

Jag glömmer aldrig den sommaren

När jag var barn och tonåring tillbringade vi somrarna på landet i en liten stuga. Vägen dit var en smal och gropig grusväg som delade upp sig i en fyrvägs korsning. Vid varje vinkel i korsningen låg en stor sten. Pappa berättade för mig att stenarna legat där i flera hundra år och att de använts till hemliga meddelanden.

”Vad då för hemliga meddelanden?” frågade jag.

”Kärleksmeddelanden, hemliga meddelanden, kompisbrev, ja alla möjliga”, hade pappa svarat. ”Men även farliga meddelanden. Korsningen sades även vara tillhåll för demoner, andar och älvor”, fortsatte pappa.

En sommar när jag var fjorton år lockade stenarna mig. Jag brukade gå dit om sommarkvällarna, sätta mig på någon av stenarna och fantisera om de hemliga breven som lagts under dem och de personer som smugit dit om nätterna och lämnat dem där. Jag förlorade mig ofta i romantiska historier och kunde sitta där tills mamma ropade från stugan att det var dags att komma in. Min storasyster retade mig ofta den sommaren, sa att jag satt där och drömde om tjejer och hade förbjudna fantasier.

En dag lyfte jag på en av stenarna och drog högt efter andan när jag fann ett papper där. Nästan andäktigt tog jag upp det med fingertopparna och lät stenen falla ner med en duns. Pappret var skört och prasslade högt när jag vecklade upp det.

Min älskade, varför svarar du inte på mina meddelanden. Det har gått fyra nätter nu och jag väntar fortfarande. Älskar du mig inte längre? / M.R.

Jag stirrade på lappen och något bubblade inom mig. Det var som om hundra fjärilar intagit min mage och kinderna hettade som om jag bränt mig i solen. Jag vek försiktig ihop lappen och stoppade den i fickan.

Den natten hade jag svårt att somna. Täcket var för varmt och pyjamasbyxorna korrade sig om benen när jag snurrade i sängen. Lappen låg på det lilla bordet i mitt rum och det var som om den lyste, lockade på mig. Till slut gav jag upp, kastade täcket åt sidan och gick upp. Jag tog min ficklampa och satte mig vid bordet med lappen. Hastigt rev jag bort en bit papper från ritblocket, letade upp en blyertspenna och skrev.

Jag är här nu. Förlåt att det dröjt så många dagar och nätter. Min älskade, jag tänker på dig, natt och dag. / R. M.

Jag fnissade när jag vek ihop lappen och konstaterade att det var lustigt att mina initialer var samma som de på lappen, fast omvänt. Rickard Månsson. *Jag undrar vad M.R. står för?*

När jag förvissat mig om att min familj sov, smög jag ut ur stugan och sprang bort till korsningen. Långsamt lyfte jag på stenen och la dit min lapp. Efter det stod jag mitt i korsningen och njöt av sommarnatten tills en kylig vindpust fick mig att rysa. Jag sprang tillbaka till stugan, kröp ner under täcket och somnade nästan omgående.

Nästa dag kändes allt som en dröm. *Hade jag verkligen gått till korsningen mitt i natten och lämnat ett meddelande?* Jag längtade efter att få gå dit och kika, men mina föräldrar hade bestämt att vi skulle ut på sjön och fiska.

Efter en fisketur som kändes som en evighet, bad och fika på en liten ö och senare påtvingat sällskapsspel i trädgården fick jag äntligen vara för mig själv. Men det kändes som om kvällen var för ung för att gå till korsningen, så medan jag väntade roade jag mig själv med att gå igenom bokhyllan i stugans allrum. Där fanns böcker så gamla att de nästan föll sönder. Jag plockade ut några på måfå, bar in dem till mitt lilla rum och la dem på bordet.

”Jaha, ska du läsa de där?” frågade pappa som just passerade min dörr. ”Ja, där hittar du säkert spännande historier om bygden och stugan. Du ska veta, att stugan vi köpt av gamle Johan har stått här i nästan två hundra år. Men böckerna kommer från gården på andra sidan skogen.”

Jag nickade och väntade på att pappa skulle lämna mitt rum innan jag långsamt öppnade en av de gamla böckerna. Det var en gammal skrivbok, men handskriften var så svår att tyda att jag gav upp efter bara ett par minuter och la boken på golvet. Jag suckade och såg ut genom fönstret. Skulle det aldrig bli kväll?

Men tiden gick och efter kvällsmat och kvällsdopp kunde jag smita iväg till korsningen. Kvällen var en aning mulen och det prasslade lätt från blad och gräs när jag kom fram till stenen. Andäktigt lyfte jag på den och skrek nästan till när jag såg att min lapp var borta.

När natten kom låg jag åter och snurrade. Sömnen ville inte infinna sig. Jag var för uppspelt över lappen.

Vid midnatt smög jag ut igen och gick bort till korsningen. En uggla hoade i skogen och det prasslade från djur som rörde sig i natten. Stenen var en aning fuktig av det kvava vädret så det var svårt att få grepp om den, men till slut fick jag upp den och hojtade till. Det låg en lapp under stenen! Snabbt tog jag upp den, satte mig på stenen och läste lappen i ficklampans sken.

Äntligen min älskade! Som jag har längtat. När kan vi ses? / M. R.

Jag vek ihop lappen, sprang hem och skrev genast en ny lapp.

När vill du ses? / R. M.

Lappen vek jag ihop, rusade ut igen och la den under stenen.

Jag kunde inte koncentrera mig på någonting i väntan på nästan lapp och jag började långsamt bli svart under ögonen och hade svårt att hålla mig vaken om dagarna. Mamma och pappa trodde att jag höll på bli sjuk.

Det gick två nätter innan jag fann en ny lapp.

I natt, strax före midnatt. Kom till korsningen. / M. R.

Den dagen kämpade jag med sömnen, men hade ändå inte ro att sova. Kroppen bubblade av något jag aldrig känt förut. Jag var kär. Kär i någon som skrev lappar till mig som jag aldrig träffat.

På kvällen försökte jag spela kort med min syster men blicken vandrade hela tiden ut genom fönstret, mot vägen till korsningen. Min syster vann varje spel och till slut ledsnade hon på mig och försvann in till sitt rum med en hög modetidningar.

Medan jag väntade på att familjen somnade, låg jag i sängen och läste i en av de gamla böckerna. Det var en dagbok, en flickas dagbok. Men jag var så nervös att texten bara flöt ihop. Jag uppfattade bara något om den bästa sommaren någonsin.

När det nästan var midnatt smög jag ut ur stugan och sprang barfota bort till korsningen. Det var alldeles tyst ute. Inte ens syrsorna spelade. Jag satte mig på stenen och väntade efter att jag sett efter så det inte låg någon ny lapp under den.

Efter en stund så jag någon närma sig. En flicka. Hennes hår var vitt som snö och klänningen likaså. Munnen var röd som smultron och leendet som glittrade i ögonen fick mig att fnissa högt.

Flickan sa ingenting när hon kom fram till mig. Hon log bara och räckte mig handen. Jag tog den och en värme strömmade genom min kropp, fick hjärtat att slå snabbare och magen att fladdra. Hon pussade mig på munnen. En puss som smakade sommar, söta bär och jord. Sen log hon, kramade min hand innan hon släppte den och försvann. Kvar stod jag med bultande hjärta och kinder som brände som eld.

Varje natt gick jag dit. Väntade, ropade, sökte. Jag lämnade lappar under stenen, men de låg kvar varje natt och högen växte.

Till slut blev jag verkligen sjuk. Sjuk av längtan och brustet hjärta. Men det förstod inte mina föräldrar. De trodde att jag fått en sommarinfluensa och tvingade mig att ligga till sängs. Tristessen fick mig att ta fram boken jag läst den natten. Dagboken. Nu läste jag noggrannare och hojtade nästan till när jag såg flickans namn. Maria Rickardsdotter. M. R.

Lördag den 20:e juni 1918.

I natt träffades vi. Jag och pojken jag älskar. Aldrig har jag varit så lycklig som nu. Min kropp brinner och hjärtat rusar i mitt bröst. /M. R.

Nu när jag läst noggrannare insåg jag att det var samma handstil som på lapparna. Men hon hade levt för exakt 100 år sen. Jag bläddrade till nästa sida som var skriven två dagar senare.

Måndag den 22:a juni 1918

Det var inte bara elden efter dig, min älskade, som brann i mig. Febern har lagt beslag på min kropp. Den äter upp mig. Jag hoppas du väntar på mig. / M. R.

Onsdag den 24:e juni 1918

Min kropp orkar inte längre. Min älskade, jag lämnar detta jordeliv nu. Om jag bara fick träffa dig en sista gång så min själ får ro ... / M. R.

Jag bläddrade till nästa sida och nästa och nästa. Tomt. Lika tomt som mitt hjärta kändes. Mörkt, blankt.

Nu tjugo år senare har jag återvänt. Jag står vid korsningen och blickar ut över fälten och skogen runt om. Jag glömmer aldrig den sommaren.

Med bultande hjärta lyfter jag stenen. Där ligger en röd ros. Långsamt tar jag upp rosen och släpper ner stenen. Jag sätter mig på den, stirrar på rosen och drömmer mig bort.

Ett knastrande i gruset får mig att se upp. En gammal man kommer gående. Han stödjer sig på en käpp och stannar upp framför mig.

”Jo du”, säger han och plirar mot mig med sina små ögon. ”Varje sommar lägger jag en ros under stenen. Ända sedan hon fick ro, Maria.”

Jag rycker till och stirrar på mannen.

”Maria?”

”Jo, som jag aldrig träffade i livet, systemen min. Men som ande ja, det gjorde jag. En orolig själ var hon. Kunde inte komma till ro. Saknade sin stora kärlek.” Mannen suckar och ser på rosen i min hand. ”Men så fick hon ro, för tjugo år sen.” Han tuggar på underläppen. ”Sen dess har jag lagt en ros under stenen där.” Han nickade mot stenen jag sitter på. ”Kanske de sågs en sista gång. Ja, vad vet jag.”

Men jag vet. Och jag kommer aldrig att glömma Maria.